

А може то така правда,
Як на вербі груші.
Знаю тільки, що про неї
І пісню проклали.
Я чув тогді, на досвітках
Дівчата співали:
„Шелесть, шелесть по дубині,
Шапки хлопці погубили;
Тільки наймит не згубив,
Удовівну полюбив...”
Соромітна... нехай їй лихо!

(IV.)

„Минали літа тихо-тихо
(Оттак пиши), і за гріхи
Гарались Господом Ляхи,
І пугав Пугач над Уралом.
Пійти в одах вихваляли
Войну й царицю, — тільки ми
Сиділи нишком, слава Богу!

Після великої зими
Вернув ся і Максим безногий:
В поході, каже, загубив,
Та срібний хрестик заробив.
Чого він придибав? нема в його хати,
Ні сестри, ні брата, нікого нема.
Чого-ж він приплентавсь? а хто його зна!
Чи чув ти, що кажуть: легше умирати
Хоть на пожарині в своїй стороні,
Ніж в чужій в палатах! Чи чув ти? ба ні!”

2. — „Ей, дядечку! швидче будемо писати,
Бо хочеться спати і вам, і мені.”

1. — „Зажурились москаль каліка:
Де йому подітись?
Вдовиченко в пікінерах,
Вдова на тім сьвітї!
До кого-ж він прихилить ся?
Де перезимує?